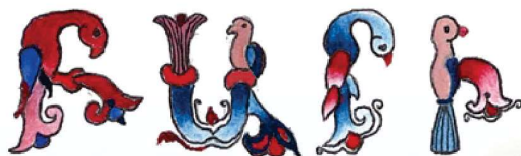

«Եկե՛ք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...»
Մասթնու 11.28

Հուլիս, 2022թ., N7 (139)
Հույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հուլիս, 2022թ., N7 (139),
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Երանի այն հավատացյալին, ում հույսը Տերն է.....	1
Գտիր «հիմար» մեկին որ քեզ խնամի.....	3
Սիրել և հարգել ծնողներին.....	4
Երջանկություն առանց Աստծո՞.....	7
Վկայություններ.....	8-9
Մեծահարուստ պապիկի ապաշխարությունը.....	11
Փոքրիկի երգը.....	12
Իմ անձնական գոհությունը՝ Տիրոջս.....	13
Հարազատ մայրը (Կամ լքված որդին).....	15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Երանի այն հավաքացյալին, ուն հույսը Տերն է

Երբ Հայաստանում նոր էր սկսվել արթնությունը, հոգևոր ժողովրդի մեջ մի օրինանք էր փարածվել «Թո՛ղ Աստուծո՛ւն ձեր փութը դարձնի Կոռնելիոսի փութը»։ Բոլորս գիտենք՝ ով էր Կոռնելիոսը, ում ողջ ընտանիքը, ազգբարեկամությունը փրկվեց։

Հետաքրքիր է, երբ Աստված հրեշտակի միջոցով Պեթրոսին կանչեց, Պեթրոսը չշտապեց իրեն ներկայացնել, չասաց՝ ինչ լավ եք արել, որ հենց ինձ եք ընտրել. չէ՛ որ ես եմ Վեմը։ Այո՛, մարդը հաճախ ձգտում է իրեն ներկայացնել, իր գործերը, իր ես-ը։ Բայց Պեթրոսը այլ բան չներկայացրեց միայն Քրիստոսին։ «*Պեթրոս իր բերանը բացաւ ու ըսաւ, Եշմարտութեամբ կը հասկնամ որ Աստուծոյ քով աշտութիւն չկայ. Հապա ամէն ազգի մէջ աւ որ անկէ կը վախնայ ու արդարութիւն կը գործէ, անոր ընդունելի է։ Այն խօսքը զոր Բարայէի որդիներուն որկեց Աստուած խաղաղութիւն քարոզելու Յիսուս Քրիստոսի ձեռքով. (ասիկա է ամէնուն Տէրը.) Դուք աղէկ գիտէք այն բանը, որ բոլոր Հրեաստանի մէջ եղաւ Գալիլեայէ սկսած, այն մկրտութենէն ետք զոր Յովհաննէս քարոզեց. Յիսուսը որ Նազարէթ էր, զոր Աստուած օծեց Սուրբ Հոգիով և զօրութիւնով որ պարբերեալ բարիք ընելով ու Սատանայէ բոլոր տանջումները բժշկելով, քանզի Աստ-*

ուած իրեն հետ էր» (Գործք 10:34-38)։ Աստուծո մոտ աշտություն չկա։ Հիսուսը, որին Աստված օծեց, ման էր գալիս բարիք անելու և թշնամու կողմից բոլոր քանջվածներին բժշկելու։ Տեր Հիսուսը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան։ Նա այսօր մեր մեջ ներկա է, միայն թե մենք կարողանանք անկեղծանալ, մեր սրտերը բացել Նրա առաջ՝ անկախ մեր վիճակից՝ պորբլեմներ, դժվարություններ, նեղություններ, փորձություններ։ Ես չեմ կարծում, թե որևէ մեկը կա, որ կը գրքովի սաղմոսերգուի վիճակի մեջ։ «*Վասն զի անթիւ չարիքներ զիս պարեցին Անօրէնութիւններս ինծի հասան, ու ես չեմ կրնար տեսնել Գլխու մազէն շար եւն, ու սիրտս զիս թողուց» (Սաղմ. 40:12)։* Այս վիճակի մեջ սաղմոսերգուն չի հուսահարվում, չի ընկճվում, չի շփոթվում, իրեն չի կորցնում։ Գուցե մեկ ուրիշը նման իրավիճակում շփոթվեր՝ ոնց պիտի լինի, ինչ եմ անելու։ Բայց սաղմոսերգուն ասում է. «*Ամէն քեզ փնտրողները Քեզմով թող ցնծան և ուրախանան Քու փրկութիւնդ սիրողները Ամէն ժամանակ թող ըսեն, Տէրը մեծանայ» (Սաղմ. 40:16)։*

Իսկ այսօր մեծացնում են իրենց հիվանդությունը, հոգսերն ու պորբլեմներն են մեծացնում բժիշկն այս ասաց, այն ասաց։ Բայց այս անձը ասում է՝ Տերը թող մեծնա։ Նա, թեկուզ աղքատ ու փնանկ, բայց ապավիճությունը Տի-

րոջն է Տերը հոգ կրանի, իմ օգնությունը, իմ փրկությունը Տիրոջից է:

Եղբայրներ, քույրեր, փորձե՛ք, եթե դուք ինչ-որ մեկի, ինչ-որ բանի վրա հույս եք դրել, Տերը այնքան և այնպիսի վիճակներ թույլ կրա, մինչև այդ հույսերդ լրիվ վերանան: Ինչքան հույսեր կան, պիտի սպառվեն: Ինչպես դեռա- րես կինը. նա բժիշկներին էր բաժանել մինչև վերջին լուծան, և եթե էլի ունե- նար, էլի կշարունակեր բաժանել: Բայց հիմա նա ամեն րեղից հույսը կտրած՝ միայն Հիսուսին է ապավինել: Ուզում եմ վկայել իմ ընդամենը կապարված մի դեպք: Երկրաշարժից հետո էր: Ձմեռ: Տանը վառարան էինք վառում: Երեխաները ծառի ճյուղեր էին բերում, որ փունը մի քիչ փաքացնենք: Այդ օրը ևս ճյուղեր էին բերել, և ամեն մեկն ինքն էր ուզում սղոցել: Ես փանը չէի, շրջան- ներից մեկում հավաքության էի: Եվ ահա սղոցը քաշքշելիս հենց սուր կողմով հարված է հասնում փարեկան աղջը- կա՝ Հռիփսիկի աչքին: Լուրջ վնաս- վածք է լինում. աչքը՝ արյուն, այրուց- ված, կապարած ու խիստ ցավ: Կինս փորձում է շրապօգնություն կանչել: Չեն ընդունում կանչը՝ պարճառաբանե- լով, թե բենզին չունեն (ծանր ժամա- նակներ էին): Ես էլ փանը չեմ: Հույսը ամեն ինչից կտրած՝ կինս հավաքում է երեխաներին ու աղոթք անում: Երեխա- ները՝ հոգնում են, քնում, բայց կինս որոշում է. «Պիտի աղոթեմ այնքան, մինչև Տերը ողորմություն անի»: Թե ինչքան ժամանակ է անցնում, չգիտենք, երեխան հանգստանում է ու քնում: Կինս էլ գլուխը դնում է երեխայի մահճակա- լին ու ինքն էլ է քնում: Արթնանում է, երբ արդեն լույս էր: Եվ առաջին միտքը, որ գալիս է կնոջս, այն էր, որ գիշերն ան-

ցել է, երեխան հանգիստ քնել է՝ ո՛չ լաց, ո՛չ անհանգստություն, ո՛չ արթնանալ: Ու երբ երեխան արթնանում է, կինս նա- յում է ու ինչ՞ դեմքին ոչ մի հեպք, աչքը, հոնքը լրիվ նորմալ, ո՛չ կապույտ, ո՛չ արյուն, ո՛չ այրուց, ո՛չ ցավ: Երեխաները անգամ չեն հիշում, թե որ աչքն էր: Մտուգում են փեսողությունը դա էլ էր նորմալ:

Մի ելելի՛ քույր, եղբայրներ, մեր հորդորանքն է՝ ամենակրիփիկական, ամենաձանր վիճակի մեջ Տիրոջը հու- սացե՛ք Տերը հայտնվում է հենց նման պահի,Նա չի ուշանում: Մոլվեսին հայտ- նըվեց, երբ երևր Փարավոնն էր, դի- մացը՝ ծովը: Մոլվեսը աղաղակեց Տի- րոջը, ու Տերն ասաց ինչու՞ ես աղա- դակում ես այն Աստվածն եմ, որ ձեզ հանեցի, բերեցի ու այդքան հրաշքներ արեցի ձեզ համար: Ձեր պարճառով ողջ եզիպտոսը ավերվեց: Ի՞նչ է, հիմա բերել եմ ձեզ պարժելու՞, բերել եմ փարավոնի ձեռքը փալու ի՞նչ ես խառ- նըվել, գավազանդ ծովը մեկնիր: Հրե- աները չէին սպասում նման բանի Աս- տվածն նախապես նրանց չէր ասել, թե ինչ հրաշք պիտի անի. ծովը բացվեց, և նրանք ցամաքով անցան: Ու Տիրոջ փառքը երևաց:

Քրիստոսով՝ եղբայրներ, քույրեր, ինչ վիճակի մեջ որ կլինեք, առաջինը անձնաքնություն արեք, վստահե՛ք Ի- րեն, ապավինե՛ք Նրա գործությանը, ա- պավինե՛ք Նրա ողորմությանը:

Մի վկայություն ևս: Մի քանի փա- րի առաջ Երևանում եղբայրներից մեկը սրտի խիստ մեծ պրոբլեմ ուներ: Տա- նում են հիվանդանոց, բժիշկները ոչ մի հույս չեն փալիս: Եղբայրները անմիջա- պես զանգում են՝ ով ում կարող էր, և մե- կը մեկով փարածվում է լուրը, ու ողջ

եկեղեցին աղոթում է՝ ով որպեղ զբար-
նըվում է: Քիչ ժամանակ անց, ի զար-
մանս բժիշկների, հիվանդի մոտ կտրուկ
շրջադարձ է կատարվում. վնասված ա-
նոթը լրիվ վերականգնվում է, արյունը,
որ լցվում էր սրտի խոռոչ, դադարում է:
Եղբայրը առ այսօր առողջ է ու ոչ մի

խնդիր չունի:

Եղբայրներ, քույրեր, երանի՜ այն
հավաքացյալին, որի հույսը Տերն է:
Սիրելիներս, բոլոր վիճակների մեջ
ապավինե՛ք Տիրոջը:

Մամիկոն Լեդայր

Գտիր «հիմար» մեկին, որ քեզ խնամի

Խարկովում էի հոգևոր ծառա-
յության նպատակով, ամեն օր հա-
վաքույթ էինք անցկացնում: Մի օր
ինձ մոտեցավ մի երիտասարդ: Նա
կույր էր և չունեի աջ ձեռքը: Բայց
ինչ-որ ժամանակ առաջ նա շատ
լավ տեսնում էր ու գործում երկու
ձեռքով: Եվ հիմա մոտեցել էր հով-
վին՝ խնդրանքով.

– Դուք կարո՞ղ եք աղոթել, որ ես
գոնե ճանապարհս տեսնեմ, գոնե մի
քիչ, գոնե մի փոքր, ավելին պետք չէ:

– Իսկ ինչպե՞ս ես կորցրել տես-
ողությունդ:

– Գիտե՞ք, հիմարության պատ-
ճառով: Ես երիտասարդ էի, ծառա-
յում էի բանակում: Մի օր նռնակ էի
ուսումնասիրում: Հանկարծ այն պայ-
թեց ձեռքիս մեջ, ու կտրվեց ձեռքս,
իսկ աչքերս ուղղակի դուրս եկան
բներից: Այդ ժամանակ ես անհա-
վատ էի, անաստված: Բայց հիվան-
դանոցում ապաշխարեցի. ինձ այցե-
լեցին հավատացյալներ, վկայեցին
Աստծո մասին, ու ես ապաշխարեցի:

Իսկ մայրս անհավատ էր, անաս-
տված: Մի օր էլ ուղղակի երեսիս նե-
տեց (հավանաբար հոգնել էր ինձնից
արդեն)...

– Գտիր քեզ համար ինչ-որ մի
հիմարի, որ քեզ կխնամի:

Տղան գտավ, բայց ոչ հիմարի:

Սիրելիներս, երիտասարդը զը-
նում է եկեղեցի, մկրտվում, ամուս-
նանում ոչ միայն շատ լավ ու բարի,
այլև շատ գեղեցիկ քույրիկի հետ:
Այդ ժամանակ նրանք արդեն ունեին
հինգ երեխա: Ես մոտիկից ծանո-
թացա այս գեղեցիկ ընտանիքին: Ա-
մեն ինչից զգացվում էր ընտանեկան
ջերմությունը: Կինն ասում էր, որ ա-
մուսինը մեկ ձեռքով, այն էլ ձախ, ա-
նում է ամեն աշխատանք, սանտեխ-
նիկ է եղել, բայց կարող է անել ամեն
գործ: Սեր կար այս ընտանիքում, նը-
վիրվածություն, հավատարմություն:

Աստված օրհնի և օգնի, որ մենք
էլ մեր դասը առնենք այս պատմու-
թյունից:

Սիրել և հարգել ծնողներին

Սիրելիներս, ուզում եմ խոսել մի շատ ցավոտ թեմայի շուրջ: **2 Օրինաց 5:16** – ում կարդում ենք. *«Պատուէք ընդ հայրդ ու մայրդ, ինչպես ընդ Տէր Աստուածդ քեզի պատուիրեց, որպէս զի ընդ օրերդ երկար ըլլան, ու քեզի աղէկ ըլլայ այն երկրին վրայ զոր ընդ Տէր Աստուածդ քեզի կու տայ»*: Սա Աստծո տաւրը պատվիրաններից հինգերորդն է: Հավատացնում եմ, սիրելի քույրեր, եղբայրներ, այս պատվիրանին հավատարիմ անձնավորությունը կամ Աստծուց օրհնություն: Բայց կա նաև հակառակը: Այդ է հաստատում **Ժողովող 7:17**-ը. *«Իսկ սոս ամբարիշտ մի ըլլար ու յիմար մի ըլլար. Ինչո՞ւ համար ատենդ չեկած մեռնիս»*: Ճիշտ ճանաչենք Ավետարանի խոսքը. պատվիր ծնողդ, որպեսզի երկար կյանք ունենաս. ինչո՞ւ ժամանակդ չեկած՝ հրաժեշտ տաս կյանքիդ:

Մի անգամ Պետերբուրգում մի տեղ հաց էինք ուտում, Կոմիից մի կին կար այնտեղ: Նրա հետ զրուցելիս ասաց, որ իրենց մոտ մարդիկ երկար չեն ապրում, ամենատարեցը կարող է լինել մինչև 42-45 տարեկան: Իհարկե, ես անհարմար զգացի պատճառը հարցնել,

բայց իմ մեջ մտածեցի, թե հավանաբար այնտեղ, երկրի դիրքով պայմանավորված, թթվածնի պակաս կա կամ էլի ինչ-որ այլ պատճառներով: Բայց հետագայում, երբ անցնում էինք Վլադիկավկազով, տեղացի մի եղբայր ինձ ցույց տվեց մի մեծ գերեզման և ասաց, որ այնտեղ մեկն էլ չկա տարիքով, բոլորը երիտասարդ են, և ապա շարունակեց, թե ըստ գիտնականների այլ երկրներում մարդկանց երկար կյանքը պայմանավորված է ոչ թե կլիմայական պայմաններով, այլ՝ որ այդ երկրներում պատվում են իրենց ծնողներին:

Մյուս կարևոր հանգամանքը, որ հաճախ չի կարևորվում երիտասարդների մոտ, ծնողական օրհնությունն է: Մի անգամ երիտասարդ մի զույգի պսակադրության ժամանակ հովվի այն հարցին, թե հարս քոջ ծնողը՝ հայրը, օրինել է նրանց պսակը, քույրը պատասխանել է՝ ես մերժում եմ նրա օրհնությունը (ծնողները բաժանված էին): Կյանքը ցույց տվեց, որ այդ պսակը ծանր վախճան ունեցավ: Ինչո՞ւ. որովհետև ծնողի օրհնությունը չկար: Սիրելի երիտասարդներ, շատ կարևորեք ձեր

ծնողների օրհնությունը. այն է ձեր հաջողակ կյանքի գրավականներից մեկը: Ես ուզում եմ վկայել մեկ այլ օրինակ ևս. եկեղեցում պսակադրություն էր, և թեև քույրիկի պսակը հոր սրտով չէր, բայց նա խնդրում էր հորը օրհնել իրեն և իր պսակը: Այսինքն՝ այս քույրը հասկացել էր, թե ինչ է հայրական օրհնությունը: Երիտասարդներ, երբեք բաց չթողնեք ծնողական օրհնությունը. այն շատ թանկ է, չկորցնեք այդ թանկը, որ Աստված է ձեզ տվել:

Երրորդ միտքը, որը շատ կարևոր է, և որին ուզում եմ անդրադառնալ, ծնողից ներողություն խնդրելու հարցն է: Կուզեի, որ այս հարցի կարևորությունն էլ հասկանաք: Ծնողները միշտ ներող են, բայց դու պարտավոր ես ներում խնդրել քո ծնողներից, պարտավոր ես նրանց «խաթրը առնել», նրանց սիրտը շահել. նրանք սպասում են այդ մեկ քաղցր խոսքին: Այս պատմությունը, որ կպատմեմ ձեզ, լսել եմ մի անձնավորությունից:

17 տարեկան էի: Հայրս ծանր հարբեցող էր: Մայրս չդիմացավ ու իրեն կախեց: Դրանից հետո ես ավելի ատելությամբ լցվեցի հորս հանդեպ, կոպտում էի, նախատում, մեղադրում մորս մահվան մեջ: Մի քանի օր հետո հայրս, որ էլի հարբած էր, ընկավ, գլուխը խփեց սեղանի անկյունին ու մահացավ: Ես ու քույրս մնացինք միայնակ: Անցավ ժամանակ, ես գնացի բանակ,

վերադարձա: Էլի մի չար դիպվածով քույրս մահացավ իր ծննդյան օրը: Ես մնացի բոլորովին միայնակ: Որոշեցի գնալ հորս ճանապարհով, սակայն Աստված ինձ գտավ, ողորմություն արեց: Բայց իմ մեջ բուն դրած ատելությունը կրծում էր ներսս, ես չէի կարողանում ներել իմ ծնողներին, իմ սիրտը դառն էր նրանց հանդեպ: Մամայիս մեղադրում էի, որ նա ինձ մենակ թողեց: Ժամանակ անցավ, ամուսնացա, երեխաներ ունեցա: Մի օր էլ երազ եմ տեսնում. մայրս էր, ու ես նրան շատ կոպիտ վիրավորանքներ էի հասցնում: Թեև քնած էի, բայց իմ այդ խոսքերը բարձր են հնչում, ու կիսա լսում է: Հետո նա ինձ զգուշացրեց՝ դու չես ներել քո ծնողներին, գնա՛ աղոթք արա, զղջա քո արածների համար, քո խոսքերի համար, որ Աստված քեզ ողորմություն անի: Ես ծոմերով ու աղոթքներով ընկա Աստծո առաջ. հասկացա, թե իմ մեջ ով էր իշխանություն վերցրել: Ժամանակ անցավ, խաղաղություն գտա, ներեցի ծնողներին, հասկացա որ նրանց շնորհիվ է, որ ես գտել եմ Տիրոջս: Եղբայրներ, քույրեր, ուշադիր եղեք, արթուն եղեք, չներող չար սիրտը հեռու՛ վանեք ձեզանից:

Մի դիպված էլ եղավ, որ էլի ցավով եմ հիշում: Մեքենաս վարպետի մոտ էր: Կանգնած եմ: Մոտեցավ մի երիտասարդ, խոսքի բռնվեց վարպետիս հետ: Նա ներկայացնում էր իր ծնողներին անվայել, տգեղ խոսքերով: Ես համ-

բերեցի... , բայց չկարողացա ոչինչ չասել. դիմեցի Նրան.

- Տղան, կարո՞ղ եմ քեզ մի բան ասել:

- Ասա՛, հոպա՛ր ջան, - քաղցրությամբ պատասխանեց Նա:

- Երիտասարդ ես, և, անշուշտ, կլինեն քո կյանքում առիթներ՝ սեղանի շուրջ նստելու, մի կտոր հաց ուտելու: Բայց մի խորհուրդ տամ քեզ. երբ հերթը կհասնի ծնողների կենացին, դու չխմես այդ կենացը, դու ծնող հարգել չգիտես, և լավ կլինի այդ «դերը» չխաղաս ու ընկերներիդ մոտ ներկայանաս որպես մարդ:

Իհարկե, անսպասելի էր, և Նա փորձեց արդարանալ՝ Նորից մեղադրանքներ ուղղելով ծնողներին: Բայց ես շարունակեցի.

- Չգիտեմ՝ ովքեր են քո ծնողները, բայց դու, որ լույս աշխարհ ես եկել, Նրանց հաշվին ես եկել: Դու պարտավոր ես հարգել ծնողներիդ, այլապես կյանքումդ հնարավոր է շատ դառնություններ լինեն:

Մի բան էլ կա, որին ևս ուզում եմ անդրադառնալ. շատ երիտասարդներ մտածում են, որ պետք է բոլորին օգնել, բայց ոչ իրենց ծնողներին՝ թե՛ նյութապես, թե՛ ֆիզիկապես: Մի եղբայր իր կյանքից բերեց օրինակ. «Երիտասարդ էի, եկեղեցում շատ ծառայությունների էի ձգտում, օգնում էի քույրերին, եղբայրներին: Մի օր էլ մայրս ասաց.

- Տղան, ինչ կլինի, արի այսօր դաշտից մեր բերքը բերենք:

- Մամ ջան, բա դու չգիտես, որ ես այսինչ խմբում ծառայության մեջ եմ, - պատասխանեցի մորս:

Երեկոյան երբ տուն էի գալիս, տեսա՝ մայրս երկու դույլ պարանով ուտերից կախած, երկու դույլ էլ ձեռքերին՝ դաշտից գալիս էր...

Ցավով եմ ասում, այո՛, այս գովազդային վիճակը կա՝ մեր երիտասարդների մեջ. բոլորին օգնել, բայց ոչ ծնողներին, բոլորի համար կյանք դնել, բայց ոչ ծնողների:

Վերջին կետը, որի մասին ուզում եմ ասել. երբեք ձեր ծնողներին չհասկացողի կամ հետամընացի տեղ չդնեք: Նրանք շատ լավ են ամեն բան հասկանում, ուղղակի շատ անգամ լռում են՝ ընտանիքում խաղաղություն պահելու համար: Իմ խնդրանքն է ձեզ՝ ձեր ծնողների հետ հաշվի՛ նստեք, հարգեք, պատվեք Նրանց, մի՛ մոռացեք, որ Նրանք ձեզանից մի քանի շապիկ ավել են մաշել և ավելին են հասկանում: Նրանք լռում են, որովհետև քեզ շատ են սիրում, չեն ուզում՝ հավասարակշռությունից ընկնես: Սիրելիներս, կարդացեք Սուրբ Գիրքը և շատ հարցերի պատասխանը կստանաք: **Ղևտ. 19:3, Առակ. 20:20, 23:10, 23:22:** Այս համարները ձեզ շատ կօգնեն: Սիրելիներս, այս ամենն, ինչ ասացի, վերաբերում է Նաև ձեր հոգևոր ծնողներին. մի՛ զատեք Նրանց, Նրանց էլ մոտեցեք պատվով, հարգանքով, խոնարհությունով, Նրանք էլ ծնող են, հոգևոր ծնող:

Սասուն եղբայր

Երջանկությունն առանց Աստծո՞ւ

Ութ տարի առաջ էր: Հոգևոր ճամբար էր եկել մի պատանի՝ Յուրան: Նրա մայրը հավատացյալ էր, հայրը՝ դեռ ոչ: Ամեն բան լավ էր. ճամբարային կյանքը՝ օրվա ռեժիմը, կարգուկանոնը... թվում էր՝ բոլորին հաճելի: Բայց երեկոյան ինձ մոտեցավ այդ պատանին և իր կարծիքը հայտնեց. «Սա լագեր չէ, այլ կոնցլագեր»: Ես զարմացա. այլ գնահատականի էի սպասում.

- Այդ ինչ ես ասում, Յուրա:

- Այո, լոգանքը՝ որոշված ժամի, հանգիստը, ամենը-ամենը որոշված ժամի, աղջիկների ժամ, տղաների ժամ, հետո՝ զրույցի ժամ, հետո՝ ճաշ...: Ես ընդհանրապես սովոր չեմ այս կերպով ապրելուն: Ես սովոր եմ, երբ ուզեմ, ուտեմ, երբ ուզեմ, հանգստանամ, երբ ուզեմ, կոմպյուտերային խաղերի մեջ մտնեմ..., ես լիակատար ազատության եմ սովոր...

- Ես շնորհակալ եմ անկեղծությանդ համար, բայց չէ՞ր այդ դեպքում քառս կլիներ ճամբարում, փորձում եմ պատանու մտածելակերպը ինչ-որ կերպ շտկել: Նայիր, Աստծո մոտ էլ ամեն ինչ կարգի մեջ է դրված՝ գարուն, ամառ, աշուն, ձմեռ..., ամեն ինչում իդեալական կարգուկանոն:

Ջրուցեցի հետը, փորձեցի բացատրել, բայց նա.

- Կարող է և Դուք ճիշտ եք, բայց ես այդպես չեմ ուզում: Ես առանց Աստծո կկառուցեմ իմ երջանկությունը, ես անպայման կլինեմ ազատ, երջանիկ, իմ երեխաները՝ նույնպես...: Միայն ազատություն, լիակատար ազատություն:

- Խեղճ մայրդ շատ վատ կզգա, լաց կլինի...

- Իհարկե, լաց կլինի, բայց չէ՞ որ նա չի հասկանում, թե ինչքան լավ է լինել ազատ:

Սիրելի ընթերցող, մեր այս զրույցից հետո անցել է ութ տարի: Օրերս մենք Նրան հանձնեցինք հողին. նա Օդեսայի տուրքիսպանսերում մահացավ: Մայրն էր զանգահարել մեզ հենց իր՝ Յուրայի խնդրանքով. ծանր հիվանդությունը Նրան անճանաչելի էր դարձրել: Նա կյանքից վերցրել էր, ինչ կարողացել էր. նա և սպիդով էր վարակվել, և թոքախտով: Երբ ես սպասավոր մի եղբոր հետ հանդիպեցի Նրան, ամենից առաջ հիշեց ճամբարի այն օրը, երբ ինքը դժգոհում էր ճամբարից և իր երազած ազատությունն էր փայփայում իր սրտում, ծրագրում երջանկություն կառուցել առանց Աստծո: Իհարկե, ես հիշեցի, թե՛ն նա բացարձակ անճանաչելի էր դարձել: Այն, ինչ հասցրեց պատմել, լսելն անգամ ահավոր էր. բան-

տային կյանք էլ էր ունեցել, դաժան ծեծերի ազդեցությամբ ստորագրել էր իր չգործած հանցանքների համար...: Սիրելիներս, ինչ ցավով, ինչ արցունքներով էր պատմում և ինչպես էր զղջում: Աղոթքից հետո նա հանգստացավ, նորից շարունակեց խոսել.

- Ես մեռնում եմ, ես հասկանում եմ, որ մեռնում եմ, որ ժամերս հաշված են..., - կարծես ուզում էր սրտում եղածը լրիվ դուրս թափել...

Երկու - երեք օր հետո նա հը-

րաժեշտ տվեց այս կյանքին: Մխիթարող մի բան կար միայն, որ նա վերջին պահին զղջաց և հետո հեռացավ: Նրա մոր՝ տարիների աղոթքը անպատասխան չմնաց: Թաղման արարողությունը մի մեծ հավաքույթի վերածվեց: Հավաքված անհամար երիտասարդությունը մտորելու շատ բան ուներ:

Ինչ ցավալի է, որ մարդ կորցրնում է Աստծո վախը:

Աստծո վախը անչափելի գանձ է. մի կորցրեք այն:

Վկայություն

Ես՝ Արմեն Հովհաննիսյանս, ապրում եմ Լոս Անջելեսում: Ուզում եմ վկայել այն մասին, թե ինչ է պատահել ինձ հետ երեք տարի առաջ:

Սրտիս անոթներից մեկը խըցանված էր: Մի բժշկական կենտրոնում բժիշկներն անոթս ստենդավորեցին, սակայն դրանից հետո ես պետք է արյունը ջրիկացնող դեղեր խմեի, ինչը ես անտեսեցի ու այդ պատճառով տուն գալուս երկրորդ օրը վատացա: Ինձ անգիտակից վիճակում տեղափոխել են հիվանդանոց:

Երեք ամիս եղել եմ հիվանդանոցում, որից երկու ամիսը՝ կո-

մայի մեջ: Որպեսզի կարողանան բարձր ջերմությունս իջեցնել, ինձ պահել են սառույցների մեջ: Ինձանով զբաղվող բժիշկների թիվը բազմազգ է եղել՝ հնդիկներ, չինացիներ, հայեր... Նրանք տեղյակ են եղել, որ աշխարհասփյուռ հայ եկեղեցին աղոթում է ինձ համար: Կինս ցերեկներն աշխատանքի է գնացել, իսկ երեկոյան եկել ինձ մոտ ու հենց այդ միջանցքում էլ ծնկների վրա աղոթել: Բժիշկներից ոմանք կնոջս ասել են. «Իզուր մի հուսա, ամուսինդ կյանք չունի՝ սիրտը՝ վատ, թոքերը՝ վատ, դրան էլ գումարած ջերմությունը շատ բարձր»: Այդ ամենը ճիշտ է եղել, որով-

հետև սիրտս ու թոքերս միացված են եղել ապարատների. դրանք են սիրտս ու թոքերս աշխատեցրել, իսկ երիկամներս էլ ժամանակ առ ժամանակ դիալիզ են արել, որով հետև օրգանիզմիս կենսագործունեության ոչ նորմալ վիճակի պատճառով բոլոր օրգան-համակարգերի գործունեությունը կաթվածահար է եղել: Բայց կինս հույսը չի կտրել ու հենց այդ միջանցքում էլ ծնկած աղոթել է ինձ համար:

Ինձ ոտքի կանգնեցնելու համար բժիշկները շատ լավ են աշխատել, սակայն առաջին հերթին

ինձ հետ գործ էր անում Տերը:

Ինչ-որ մի օր սիրտս տասնվեց րոպե կանգ է առել: Այդ ժամանակ ես տեսա, թե ինչպես գնացի հանդերձյալ աշխարհ, տեսա ինձ դրժոխքում, թե ինչպես եմ գլխիվայր ցեխերի միջով ներքև իջնում: Հասա մի տեղ, որ մինչև կրծքավանդակս խրվեցի ցեխերի մեջ: Հետո տեսա կրակների միջից դեպի ինձ եկող Տիրոջը, որ ձեռքերը դեպի ինձ պարզած ասեց՝ Դու իմ զավակն ես, ու հենց այդ ժամանակ ես կոմայից դուրս եկա:

Արմեն Հովհաննիսյան

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Շատ-շատերի նման ես էլ հիվանդացա այդ չարաբաստիկ հիվանդությունով՝ քովիդով: Մինչ հիվանդանալս երկար կռիվ եմ ունեցել Աստծո հետ, շատ բաներ իմ ձևով եմ հասկացել, իմ խորհուրդներով եմ առաջնորդվել, հաճախ անկեղծ չեմ եղել Տիրոջ հետ: Բայց երբ հիվանդացա, իմ մեջ շրջադարձ կատարվեց. ես հոգով կանգնեցի Տիրոջ գահի առաջ, հանդիպեցի Նրան: Ես Տիրոջ դեմքը չտեսա, բայց տեսա անսկարագրելի երկնային գեղեցկությունը: Շատ մեծ խնդիրներով էի կանգնել Նրա գահի առջև: Այնտեղ մարդկանց մեծ հերթ էր: Ինչ-որ

մեկի «միջնորդությամբ» իմ հերթը առաջ գցեցին, և ես մտա դատարան: Այնտեղ մեկը (ինձ թվաց՝ ծառայող) ինձ հրաման տվեց.

- Խոսիր, ինչ խնդիր ունես, ինչո՞ւ ես Աստծո հետ կռվում:

Ես ուզում էի ասել՝ Տեր, ինչու՞ է մարմինս այսքան շատ ցավում, բայց այդ ժամանակ Տերը հրաշքով իմ ցավերը վերցրել էր, և ես կեղծավորությամբ, ուղղակի Հիսուսին ուզեցի պարզաբանել իմ տրտունջների պատճառը: Իմ սիրտն այլևս չէր գործում, այլևս այն ինձ չէր կարողանում խաբել, և ես ազատված էի այդ մեծ գերությունից: Ես սկսեցի լաց լինել, գնալով արցունքներս

հեղեղ էին դառնում, խորը զղջում էի ապրում իմ կյանքի բոլոր վայրկյանների համար...: Երկնքում ոչ մեկը ինձ չէր ասում՝ ինչու՞ ես լաց լինում. այնտեղ բոլորը կարծես ինձ հասկանում էին և ոչ միայն հասկանում, այլև ճանաչում էին:

Մենք ուրախ լինենք, սիրելիներս, Աստված իր Սուրբ Հոգով բոլորիս ճանաչում է և շատ սիրում: Այնտեղ իմ խորհուրդների մեջ ես հասկանում էի, որ ինձ մեծ դատաստան է սպասում, որ ես արժանի չեմ փրկության, որ Աստված կարող է ավելի խիստ լինել... Ես այս խորհուրդների մեջ էի, և հնչեց Աստծո ծայնը. Նա ինձ ասաց.

- Եսասնր...

Այդ բառը անցավ իմ ամբողջ մարմնով՝ գլխիցս մինչև ոտքերիս ծայրը: Ու ես նորից սկսեցի լաց լինել, անվերջ արցունքներ էին հոսում իմ աչքերից: Հետո լսեցի Աստծո վճիռը.

- Ժամանակ տվեք և ազատ արձակեք:

Այդ պահին ձեռքերիս վրա եղած թափանցիկ կապանքները վայր ընկան, և ես ազատ էի: Ու երբ արթնացա, բժիշկներն ինձ ասացին, որ երկու ժամ շարունակ լաց եմ եղել, ու նրանք մտածել են, թե ես ինֆարկտ (ինսուլտ) եմ տանում: Ուրախությունից կարծես ճախրում էի օդում (այդ պահին ես, իրոք, նման էի օդում ճախրող ազատ թռչունի): Հետո Տերը էլի խոսեց ինձ հետ.

- Ես քո Հայրն եմ, դու ինձ վստահիր: Քո բոլոր պատերազմ-

ների մեջ, քո բոլոր հակառակույությունների մեջ մի թույլ տուր՝ թըշնամու որևէ միտք քեզ բռնի, հապավստահիր՝ ինձ, ամեն բանի մեջ անկեղծ եղիր:

Սիրելիներս, ես շնորհակալ եմ նաև ձեզ՝ ձեր աղոթքների համար, որոնց զորությունը ես հայտնապես զգում էի. այն պաշտպանական մի շերտ է, որ իջնում է մարդու վրա, և մահվան վախը հավիտյան հեռանում է: Ես ոչ մի վախի նշույլ չեմ ունեցել, չեմ վախեցել մահից. կոմայի մեջ ես լսում էի բժիշկների խոսակցությունները. իմ կողքի հիվանդները մահացել էին, և նրանք կանխորոշում էին հաջորդ մահը, որը ես պիտի լինեի: Բայց փառք Հիսուսին. մարդու վճիռը նսեմ մի բան է, Աստծո վճիռն է կարևոր:

Սիրելիներս, ես 16 օր կոմայի մեջ եմ եղել: Շատերն ասում են՝ կոմայի ժամանակ մարդը քնած է և ոչինչ չի զգում: Բայց ես ամեն բան զգում էի, տեսնում: Այդ 16 օրը ես «թափառել եմ», ամեն օր իմ ընտանիքի հետ եմ եղել, երեխաներիս եմ տեսել, տեսել եմ՝ մեծ տղաս ոնց է գործից ուշանում և ուշանալու համար սուտ պատճառներ հնարում...: Ամեն օր իմ ուշադրությունը ընտանիքս էր, երեխաներս: Տերը ինձ պատգամ տվեց նաև իմ ընտանիքի համար. «Դու քո ժառանգությանը, քո սերնդին պետք է ուշադիր լինես»:

Սիրելիներս, մենք էլ շատ նախանձավոր պիտի լինենք մեր երեխաների համար: Եթե դու այսօր նախանձավոր չես քո զավակի՝ եր-

կինք մտնելու հարցում, դու հաստատ երկինք չես մտնելու, իմացիր: Դու պետք է սրտիդ մեջ հաս-

տատ վճիռ ունենաս և դրան հասնելու համար ջանք անես:

Գեղամ եղբայր, Բարսեղունա

Մեծահարուստ պապիկի ապաշխարությունը

Մենք երանելի մարդիկ ենք, որովհետև Աստծո ապահովության մեջ ենք բնակվում:

Մի 80 - ամյա դոկտոր-պրոֆեսոր պապիկի դարձի գալու պատմությունը: Այս տարեց եղբայրը հյուր էր եկել մեզ մոտ, ու մենք հետաքրքրվեցինք, թե ինչպես է նա ապաշխարել: Վերջապես նման կարիերայի հասած, արդեն կարծրացած բնավորությամբ մարդուն դժվար է շրջադարձ կատարել կյանքում: Ահա թե ինչ պատմեց նա:

Ես ունեի սեփական հիվանդանոց, կլինիկա, աշխատողներ, խոշոր բիզնես... Ամեն առավոտ, երբ պիտի թեյեի ու դուրս գայի աշխատանքի, փոքր թոռնիկս, որ չորս տարեկան էր, միշտ պիտի գար, նստեր ծնկներիս ու հետս թեյեր և ապա ինձ ճանապարհեր աշխատանքի: Եվ մի օր էլ չգիտես որտեղից իմ շրջապատում հայտնվեց մի երիտասարդ՝ մոտ 18

տարեկան: Ամեն անգամ մոտենում էր ինձ, խոսում Հիսուսի մասին: Ես լսում էի քաղաքավարությունից դրդված, բայց չէի ընդունում: Ու մի օր էլ չհամբերեցի ու հարցրի.

- Տղա՛ ջան, քեզ ինչ է պետք:

- Դու մեծ մարդ ես, մեծ հաջողությունների հասած, բարձր պաշտոնի և կարողության տեր, բայց եթե գա մի օր, ու դու զգաս, որ անկարող ու անճար մեկն ես, դիմիր այդ Հիսուսին, ու Նա քեզ ճար կանի:

Սովորականի նման ծեռքս թափ տվի ու գնացի: Հասա կլինիկա, ու հեռախոսիս զանգը հընչեց.

- Թոռնիկդ ջերմում է...

Նոր էինք միասին թեյ խմել. կլինիկան շատ մոտ էր մեր տանը, և շատ կարճ ժամանակ էր անցել իմ ու թոռնիկիս բաժանումից: Մասնագետ բժիշկներ ուղարկեցի: Չէր անցել 15 րոպե, բժիշկը զանգեց.

- Դոկտոր, երեխայի վիճակը ոնց որ ծանրանում է:

Ուղարկեցի մեկ ուրիշ մասնագետ բժիշկ:

Քիչ հետո զանգեցին.

- Երեխայի եղունգները սևանում են: Ես շտապ տուն գնացի: Հասա տուն: Բժիշկը երեխայի զարկերակն էր ստուգում: Հետո անզոր հայացքով նայեց ինձ. Ես հասկացա՝ թունիկս չկա... Զարկերակը կանգ էր առել: Ինձ այլևս ոչինչ չէր մնում անելու. արհամարհեցի իմ դիրքը, իմ ով լինելը, իմ մասնագիտությունը և այդքան

մարդկանց ներկայությամբ ծունկի եկա և բարձր ծայնով, աղերսարցունքներով դիմեցի Հիսուսիս.

- Ո՛վ Աստված, այդ անծանոթ երիտասարդի՛ Աստված, եթե Դու կաս, հիմա՛ Քո հրաշքը կատարիր...

Հանկարծ մի ուժգին բղավոց լսեցի.

- Երեխայի զարկերակն սկսեց աշխատել...

Ահա իմ ապաշխարության ըսկիզբը:

Սուրիկ եղբայր

Փոքրիկի երգը

Օրեր առաջ մի քույրիկ այցելում է քույրերից մեկին: Նրանք զրուցում են, ու այդ զրույցի ժամանակ հյուր եկած քույրիկը սկսում է գանգատվել իր հարազատ քրոջից, ում տանը ինքը բնակվում է: Նա ասում է, որ իր քույրը մի օր իրեն խոստովանել է, որ իրեն չի սիրում, ու իրենց հարաբերությունները այնքան էլ լավ չեն: Նա խոստովանում է, որ ինքն էլ չի կարողանում ներել իր քրոջը, քանի որ քույրը իրեն լավ չի վերաբերվում: Նա անդադար կարծես մեղադրում է իր քրոջը՝ չտեսնելով, որ ինքն էլ ունի խնդիր՝ ներելու սեփական քրոջը: Եվ մինչ հյուր եկած

քույրիկը պատմում ու սրտնեղում է իր վիճակից, այդ ընտանիքի փոքրիկ երեխաներից մեկը, ով ընդամենը երկու տարեկան էր, անընդհատ պտտվում է նրանց շուրջը ու իր թոթով ու դեռ չբացված լեզվով անդադար երգում է հոգևոր երգերից մի տող՝. «Կներեմ, կներեմ, կներեմ Հիսուսի նման...»: Երեխան գրեթե կես ժամ երգում է, երգում ու չի հեռանում այդ սենյակից: Հանկարծ Աստծու ողորմությամբ հյուր եկած քույրիկի միտքը բացվում է, ու նա հասկանում է, որ այդ երգը երգվում է իր համար, և որ Աստված այդ փոքրիկի շուրթերով խոսում է իր հետ ու ցանկանում է,

որ քույրիկը տեսնի իր վիճակը ու զղջա: Փառք Հիսուսին, որ քույրիկի միտքը բացվում է, ու նա տեսնում է իր չներող սիրտն ու զղջալով խոստովանում է իր վիճակը: Օրեր անց այդ փոքրիկի ընտանիքի անդամները պատմում էին, որ երբ իրենք խնդրել են փոքրիկին նորից

երգել այդ երգը, նա ոչ մի կերպ այլևս չի երգել (չնայած շատ էին համոզել): Փառք Հիսուսին, որ Նա ամեն կերպերով խոսում է մեր սրտերի հետ, մեզ ցույց է տալիս մեր վիճակը ու հրավիրում ապաշխարության: Ամեն:

Իմ անձնական գոհությունը՝ Տիրոջս

Դարձյալ վերադառնում եմ վաղ մանկություն, երբ հիվանդացավ մայրս: Ես յուրահատուկ մըտերմություն էի զգում Աստծո հետ՝ չնայած Նրա մասին շատ աղոտ պատկերացում ունեի: Իմ աղոթքներում զգում էի, որ անձամբ Նրա հետ եմ խոսում: Այժմ, երբ ետ եմ նայում, ինձ համար շատ հասկանալի է այն ճանապարհը, որով Աստված առաջնորդեց ինձ վաղ մանկությունից: Երբ հիևգ տարեկան էի, հիվանդացա կարմրուկով: Մայրս, հորս մահից հետո ժամանակ չունեի հետևել մեզ, մանավանդ՝ բուժել: Հիվանդությունը բարդություն տվեց, աջ աչքս շլացավ: Աչքիս տեսողությունը 90 տոկոսով կորցրի: Մայրս դրա համար շատ էր հուզվում, բայց բժիշկն ասաց՝ տասնվեց տարեկանից հետո միայն հնարավոր կլինի վիրահատություն կատարել: Եվ ահա, ես

շարունակեցի ապրել այդպես: Այդ ցավը ոչ ոք չի կարող հասկանալ, բացի Աստծուց և այն մարդկանցից, ովքեր դա ապրել են:

Ինձ սկսեցին «շղիկ» մականունով դիմել: Արտաքնապես ես շատ լավիկն էի, բայց արդեն չէի կարող մարդկանց ուղիղ նայել, քայլում էի գլխիկոր, խուսափում էի վիճաբանություններից ու ընդհարումներից՝ վախենալով իմ մականունից: Այդ մականունը հետապնդում էր ինձ:

Ջինջ, արևոտ ամառային անմոռանալի օր էր: Այդ մականունով ինձ սկսեցին կանչել անգամ մեր տանը. ինձ համար դա անսպասելի էր (անշուշտ, տեղին էր): Ես վազեցի առանձին մի տեղ, ուր խոտը շատ բարձր էր, շուրջը ծաղիկներ ու մրգատու ծառեր էին: Ես լրիվ մեկուսանում ու հանդիպում էի փնտրում իմ Տիրոջ հետ, շտա-

պում էի Նրան հաղորդել իմ սրտի ուժգին ցավը: Ես չէի ուզում ապրել: Պառնում էի խոտերին, նայում էի կապույտ երկնքին ու ողբագին արցունքներ թափում: Արցունքների միջից դիմեցի Տիրոջս. «Իմ թանկագին Տեր, Դու տեսնում ես ինձ այստեղ: Դու գիտես, թե ինչ ցավ ունեմ սրտումս: Նույնիսկ իմ տանն են ինձ ծաղրում: Ես աղաչում եմ Քեզ, Տեր, վերցրո՛ւ ինձ, բոլորովին չեմ ուզում ապրել, ուզում եմ գալ Քեզ մոտ: Ապրելն ինձ համար շատ դժվար է»: Ես արցունքներով խնդրում էի Աստծուն և զգացի Նրա շատ մոտ ներկայությունը: Այդպես երկար պառնած մնացի: Ինձ թվում էր՝ Աստված երկնքից կմեկնի ձեռքն ու կվերցնի ինձ: Բայց Աստված դա չարեց, այլ եկավ սրտիս մեջ բնակվելու, և ես առ այսօր զգում եմ Նրա շատ քաղցր ներկայությունը: Երբ չափահաս տարիքում ես բռնեցի աշխարհի ու մեղքի ճանապարհը, Նա չթողեց ինձ: Ճշմարիտ է ասում Սուրբ Գիրքը. «Եթե չհավատանք, Ինքը հավատարիմ կմընա, իր անձը չկրնալ ուրանալ»: Նրանից շնորհակալ եմ: Ինչու՞. Իմ հիվանդության համար: Քանի որ իմ այդ հիվանդությունը թույլ չտվեց ինձ կորուստի ճանապարհը բռնել: Ինչպես էի ուզում պարել, թռչկոտել, վազել, թատրոն գնալ, ման գալ, անել այն ամենը, ինչ ուրիշներն անում էին այս աշխարհում: Բայց ես ստիպված էի հարմարվել, ամեն մեկի մոտ խոնարհել աչքերս, զվարճության վայրեր չգնալ... չէ՞ որ ես «շլդիկ» էի:

Հիմա ես ուզում եմ համբուրել Հիսուսիս խոցված ու սիրող ձեռքերը, որոնք այդ գնով պահեցին ինձ դժոխքից, տարան հնազանդության ճանապարհով: Աստված չթողեց ինձ նույնիսկ այն ժամանակ, երբ ես գրեթե թողել էի Նրան: Նա՛ ինձ սիրող, ու ողորմած Տերս, չմոռացավ ինձ: Նա միշտ ինձ հետ է, պահպանում է ինձ, օգնում ամեն ինչում: Ես դա պարզորոշ տեսնում եմ: Նրա հաղորդակցությունն ինձ հետ անհատական է: Իսկապես, Աստված անփոփոխ է Իր բոլոր գործերի մեջ: Նա ատում է մեղքը և երբեք չի համակերպվի դրա հետ: Սակայն Նա սիրում է մեղավորին և ամեն ինչ անում է, որպեսզի նա չկործանվի, նրա փրկության համար նույնիսկ Իր միածին Որդուն է տվել: Նա մարդուն բանականություն է շնորհել, որպեսզի ճանաչի մեղքը, ատի այն, հրաժարվի դրանից՝ զղջալով Աստծո առջև: Նա անգամ իր Սուրբ Հոգին է տվել մարդուն:

Իմ չափահաս տարիքում, երբ կենդանի մնալն ուղղակի անհնար էր, Աստված պահեց ինձ, և ես մինչև հիմա կենդանի եմ (այդ պահերի մասին կգրեմ հետագայում): Իսկ ինչու՞ Աստված պահեց ինձ: Չէ՞ որ ես շատ էի խնդրում վերցնել ինձ Իր մոտ: Սակայն Նա մահացու վտանգների մեջ ինձ կենդանի թողեց: Ինչու՞. Դա Նրա կամքն է, Նրա ճանապարհը, Նրա գործերը: Սիրտս հիմա վառվում է՝ շատ-շատերին Նրա սիրո ու ողորմության մասին պատմելու ցանկու-

թյունից: Հնարավոր է, որ դու, ընթերցող կամ ունկնդիր, միանգամայն դժվար իրավիճակում ես: Հնարավոր է՝ քեզ չեն սիրում, հնարավոր է՝ ֆիզիկական թերություն ունես և տխրությամբ ու նախանձով ես նայում ուրիշներին, ինչպես ես եմ նայել երբևէ: Խոնարհվիր Հիսուսի առջև սրտառույզ աղոթքով, վստահիր Նրան քո ցավը, հայտնիր Նրան ամեն ամեն բան: Նա կվերցնի քո բոլոր վշտերը, փոխարենը՝ քեզ իր հաղորդակցությունը կտա: Նա կգրավի քո սիրտը՝ խորն ու երջանիկ խաղաղությամբ: Այդ ուրախությունը, այդ խաղաղությունը մազաչափ իսկ հնարավոր չէ

համեմատել փեսացուի, ամուսնու կամ ընկերոջ պարգևած սիրո հետ: Ես դա ասում եմ՝ իմ ունեցած անձնական փորձից ելնելով: Գուցե իմ կյանքն Աստված պահել է, որպեսզի ես քեզ էլ պատմեմ Նրա հրաշալի սիրո և ողորմության մասին: Վստահիր քո կյանքը, քո թախիծը, քո երազանքը, ամեն, ամեն բան վստահիր Քրիստոսին, քեզ ոչինչ մի պահիր, միայն ծնկիր Նրա խոցված ոտքերի առաջ, կիսիր Նրա հետ քո ուրախությունն ու տխրությունը:

**«Նրա բոցեղեն փարոսները»
գրքից, Վ. Նովիկովա**

Հարազատ մայրը (Կառլ Լքված որդին)

Դեպքը կատարվել է Ռուսաստանում: Մենք հավաքույթ էինք անցկացնում շրջաններից մեկում, մի վրանի ներքո: Երիտասարդների մեր խումբը մինչ հավաքույթը բաժանվում էր փոքր խմբերի և գնում այստեղ-այնտեղ ծառայության, հատկապես այցելում էինք հիվանդներին, ծերերին, խնամքի կարիք ունեցող մարդկանց, իսկ երեկոները՝ նորից հավաքույթ: Մեր քույրերը տեղեկացել էին, որ այդ ավանում մի կույր կին է ապրում: Որոշեցինք այցելել, Աստծո Խոսք խոսել, փոքրիկ հավաքույթ անցկացնել, օգնել՝ ինչի կարիք որ կունենար: Հավաքվեց ամբողջ խում-

բը՝ երաժշտական գործիքներով՝ կիթառ, ջութակ, ակորդեոն, ու գնացինք կույր կնոջն այցի: Մարդիկ էին հավաքվել այնտեղ: Կույր կինը դուրս եկավ, երեխաները (հավանաբար թոռները)՝ նույնպես: Շատ լավ հավաքույթ անցկացրինք, երգ աղոթք, օրհնություն..., շատ մարդ էր հավաքվել: Երբ հավաքույթն ավարտվեց, երիտասարդները գրնացին ծառայության մեկ այլ տեղ, իսկ ես մնացի՝ ավելի մոտիկից շփվելու: Ու իմացա նրա կյանքի պատմությունը: Նա կուրացել էր 14 տարի առաջ: Իր երիտասարդ տարիներին շատ էր սիրել պարել, և դա նրան գրավել էր այնքան, որ

երբ ամուսնացել էր, երեխա էր ունեցել՝ տղա, հրաժարվել էր իր գավակից. փոքրիկը նրան կխանգարեր. իսկ նա շատ էր սիրում պարել, զվարճանքներ, անհոգ կյանք: Հետագայում, իհարկե, ցանկացել էր երեխա ունենալ, այլևս չէր ունեցել:

Անցնում են տարիներ, ամուսինը մահանում է, ինքը մնում է միայնակ: Եվ ահա 50 տարեկան հասակում տեսողությունը կտրուկ վատանում է, և բժիշկները ոչինչ չեն կարողանում անել, անգամ Ֆիլատովի կենտրոնում մասնագետները անգոր են գտնվում. փրկել տեսողությունը չի հաջողվում: 50 տարեկանում լրիվ կուրանում է: Նրան տեղավորում են նման խընդիրներով հիվանդների կլինիկա:

Իսկ տղան...

Տղան մեծանում է: Նրան որդեգրել էր մի ընտանիք: Նա արդեն ամուսնացել էր, ուներ կին, երեք երեխա: Հանկարծ նրա մոտ ցանկություն է առաջանում գտնելու հարազատ մորը: Շատ մեծ դժվարություններով, բազում հիմնարկների դռներ թակելով հայթայթում է տեղեկություններ մոր մասին: Իմանալով որ քաղաքում է ապրում, որ կլինիկայում է, անմիջապես մեկնում է մոր հասցեով: Ու երբ կույր կնոջն ասում են՝ քեզ մոտ է գալիս որդիդ, իր ամբողջ կյանքը պատկերվում է իր առջև: Հիշում է այդ օրը, հիշում է այն ստորագրությունը, որով կնքում է իր հրաժարականը զավակից, հիշում է իր այդ գարշելի արարքը, և ծանր ա-

մոթը խեղդում է նրան: «Ես արժանի չեմ, որ որդիս գա ինձ այցի, ես արժանի չեմ անգամ նրա մի կաթիլ ուշադրությանը», - հուզված շարունակում էր պատմել կինը: Գալիս է որդին. իհարկե հանդիպումը շատ ցնցող է լինում, անգամ ծայնագրում են, նկարահանում: Ու երբ որդին ասում է՝ «Մայրիկ, ես ուզում եմ քեզ տանել ինձ մոտ», մայրը չի դիմանում, ընկնում է ծնկների վրա, գրկում որդու ոտքերը ու ողբալով ներում խնդրում:

- Ների՛ր, եթե կարող ես, ես մեղավոր եմ ամեն ինչում...

Տղան ձևակերպում է բոլոր փաստաթղթերը և մորը տանում իր մոտ: Ու հիմա նա շատ լավ պայմաններում է ապրում՝ սիրով և հոգատարությամբ շրջապատված:

Սիրելի ընթերցող, տղան, թրվում է, լիարժեք իրավունք ուներ մորը չընդունելու, բայց տեսեք, թե ինչ մեծ հարգանք ու սեր է ցուցաբերում նա մոր հանդեպ, թեկուզև մեր աչքերով՝ մայրը բոլորովին արժանիք չուներ: Անշուշտ, Աստված անտես չի անում նման արարքը և վարձահատույց է լինում առատորեն: Այդ օրը հավաքույթին մասնակցում էր ամբողջ ընտանիքը, և ապաշխարում են բոլորը: Սիրելիներս, ես անձամբ ներկա եմ եղել նաև նրանց ընտանիքի մկրտությանը (մայրը, տղան ու հարսը): Այս մեծ ողորմության հիմքը նրանց տաժած հարգանքն էր ծնողի հանդեպ՝ անկախ այն բանից, թե ինչպիսին է ծնողը:

ՄԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննոս 3:16-ում կարդում ենք. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փոխեց, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի այլ հավիթենական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Արթինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Այվալեղյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Դազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ. Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Յ-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արովյան	094 91-43-24	Քեշիշյան Զանիկ
Այվալեղի	094 30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Այաթարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատաղան)	077 28-75-91	Սամվելյան Պետր
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Մկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միքե
Էջմիածին	093 18-75-30	Էդիկ Սուկաչ
Հրազդան	094 22-33-15	Օսինյան Աշոտ
Դարաբաղ	094 00-94-08	Մարդյան Միքե
Ծամբարակ (Կարմիր)	093 73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրիսյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org